

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 600/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Zvonárska 8, Košice, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trebišov ČVS: ORP-763/1-VYS-TV-2020 z 28. októbra 2021, uzneseniu Okresnej prokuratúry Trebišov č. k. 1 Pv 545/20/8811 z 3. decembra 2021 a postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 56/22/1000 z 23. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej rozhodnutím č. k. IV/1 Pz 56/22/1000 z 23. mája 2022 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté upovedomenie, uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trebišov (ďalej len „OR PZ Trebišov“) ČVS: ORP-763/1-VYS-TV-2020 z 28. októbra 2021 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“), uznesenie Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 545/20/8811 z 3. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“), aby vec vrátil OR PZ Trebišov na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona.

Sťažovateľ proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá ako nedôvodná. Napokon sa sťažovateľ návrhom na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku obrátil na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý sťažovateľovi nevyhovelo, o čom ho písomne informoval napadnutým upovedomením.

3. Generálny prokurátor v napadnutom upovedomení v podstatnom uviedol, že uznesenie vyšetrovateľa a uznesenie okresnej prokuratúry spĺňajú kritéria zákonnosti a náležitého odôvodnenia. Skutok uvedený v uznesení vyšetrovateľa podľa neho má svoj reálny základ, obsahuje podstatné náležitosti, skutkový stav je zrejmý zo zhromaždených dôkazov. Odkázal na znalecké dokazovanie a listinné dôkazy z trestnej veci vedenej OR PZ Trebišov pod ČVS: ORP-681/2-VYS-TV-2016, na základe ktorých bolo preukázané, že sťažovateľ ako službukonajúci lekár nevykonával všetky zdravotnícke úkony súvisiace s liečbou pacientky medicínsky správne (neprivolal špecialistu – atestovaného lekára, nekontaktoval vyššie pracovisko k možnosti prekladu, k operačnému zákroku pristúpil, aj keď nemal dostatok skúseností a kompetencií na adekvátnu terapiu, pred a počas zákroku nesprávne meral pacientke tlak, nesprávne a nedostatočne hradil krvné straty, nepodával dostatočné dávky noradrenalínu, nerealizoval adekvátnu liečbu hypotenzie pri hemoragickom šoku a týmto výrazne zvýšil pravdepodobnosť nezvratného poškodenia mozgu, čo viedlo aj k jeho poškodeniu minimálne dvakrát). Nepovažoval za opodstatnenú argumentáciu sťažovateľa, že bol porušený zákon použitím výpovedí svedkov, ktoré boli predložené k znaleckému skúmaniu znaleckému ústavu v konaní ČVS: ORP-681/2-VYS-TV-2016. Zároveň zhrnul skutkový základ tohto stíhania, ktoré bolo zastavené uznesením z 30. septembra 2020 a ktorého predmetom bolo objasnenie konania bezprostredne predchádzajúceho konaniu, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené aktuálne obvinenie. Zdôraznil, že podľa zabezpečených dôkazov už pri prijíme pacientky (poškodenej) do nemocnice jej nebolo možné zmerať tlak neinvazívnou metódou. V tomto konaní boli vyhotovené viaceré svedecké výpovede zdravotníckeho personálu prítomného v čase činu, a to k priebehu liečby poškodenej, a preto je potrebné považovať za zákonný postup vyšetrovateľa, ktorý tento dôkazný materiál predložil ako jeden z podkladov k vypracovaniu znaleckého posudku znaleckému ústavu. Ďalej priblížil jednotlivé závery znaleckého posudku o nesprávnom medicínskom postupe. V ich zmysle nesprávny postup liečby kritickej hypotenzie a anémie výrazne znížil celkovú šancu na prežitie poškodenej a zároveň výrazne zvýšil pravdepodobnosť vzniku nezvratného poškodenia mozgu počas krátkodobej kardiopulmonálnej resuscitácie, k čomu v konečnom dôsledku došlo. Generálny prokurátor súhlasil s tvrdením sťažovateľa o systémových pochybeniach riadiacich osôb pri nastavení tzv. „príslužieb“ lekárov v nemocnici, čo však nemožno akceptovať ako dôvod vyvíňujúci osoby, ktoré neposkytli riadnu a zákonnú zdravotnú starostlivosť. Význam dal aj skutočnosti, že problémy s anémiou a hypotenziou poškodenej boli zrejmé od počiatku hospitalizácie 2. decembra a k zhoršeniu stavu a následnému úmrtiu došlo 5. decembra 2016. Lekári vrátane sťažovateľa mali preto dostatočný priestor na konzultovanie jej liečby s odborne skúsenými lekármi, aby aplikovali invazívnu metódu merania tlaku, prípadne zvážili prevoz na iné pracovisko s lepším vybavením. Z dôkazov podľa generálneho prokurátora vyplýva, že pravdepodobne bol spáchaný trestný čin a že sa ho mala dopustiť určitá osoba. Súhlasil so záverom okresnej prokuratúry, že sťažovateľ mal svojím postupom nepriaznivo ovplyvniť

zdravotný stav poškodenej, pričom sa výrazným spôsobom podieľal na vzniknutom následku, teda na jej smrti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Uznesenie okresnej prokuratúry nedáva odpoveď na skutočnosti uvedené v sťažnosti, absolútne na ňu nereflektuje. Záver uvedený v uznesení je absolútne predčasný, uznesenie je neodôvodnené, nepresvedčivé a nezákonné. Prokurátor svoje odôvodnenie zaťažil arbitrárnosťou. Podanou sťažnosťou bol reflektovaný úplne iný dôkazný stav ako pri vznesení obvinenia a týmto sa dozorujúci prokurátor nezaoberá. Nezaoberal sa výhradami, ktoré boli reakciami aj na obsah posudku. Ide pritom o „zásadné zodpovedanie následkov konania sťažovateľa“ s následkom, ktorý nastal. Vyšetrovateľ ani prokurátor nereagovali na to, že arteriálnu kanyláciu a následné monitorovanie (ktorých nevykonanie je sťažovateľovi dávané za vinu) ani nebolo v tom čase možné v nemocnici vykonať pri operácii, ako potvrdila primárka vo výpovedi.

5. Vyšetrovateľ len mechanicky preniesol obsah výsluchov svedkov (lekárov a sestier, ktorí sa podieľali na starostlivosti a operáciách poškodenej zo zastaveného konania ČVS: ORP-681/2-VYS-TV-2016) ako podklad znaleckého posudku bez toho, aby v tejto veci, kde je sťažovateľ obvinený, došlo po začatí konania vo veci k riadnemu výsluchu týchto svedkov podľa Trestného poriadku. Takýto postup odobril aj prokurátor, je ho však možné hodnotiť ako nezákonný, narážajúci na porušenie práva na obhajobu. Prokurátor generálnej prokuratúry sa obmedzil len na konštatovanie, že tvrdenie sťažovateľa o porušení zákona v jeho neprospech nie je opodstatnené.

6. Z odôvodnenia napadnutého upovedomenia nie je zrejmé, prečo generálna prokuratúra rozhodla tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti, ako dospela k tomuto záveru. Porušenie sťažovateľ vníma aj v aplikovaní ustanovenia zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou. Nesprávne sa vysporiadala s ním „namietaným v podanom podnete“. Napadnuté upovedomenie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov a vnútornú rozpornosť, a tým generálna prokuratúra nesprávne odôvodnila výroky vo veci samej. Také závažné pochybenie ako prenášanie dôkazov z konania do konania nevyhodnotila ako porušenie zákona, čo je podstatnou obsahovou chybou a porušením označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd zistil nedostatok náležitostí návrhu, pretože predložené plnomocenstvo nie je dostatočne špecifikované, keď je udelené všeobecne na „podanie ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiu GP SR a rozhodnutiam jej predchádzajúcich“. Ďalej nie je celkom zrozumiteľne formulovaný petit návrhu. Sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie označených práv len postupom, resp. rozhodnutím generálnej prokuratúry, čo ústavný súd vztiahol bez väčších pochybností

na napadnuté upovedomenie. Následne sťažovateľ medzi rozhodnutia, ktorých zrušenie navrhuje, zaradil popri napadnutom upovedomení aj uznesenia vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry, hoci sa nedomáha vyslovenia porušenia svojich označených práv týmito dvoma rozhodnutiami (OR PZ Trebišov a okresnú prokuratúru však označuje aj za porušovateľov).

9. Tieto nedostatky by boli odstrániteľné postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Podľa ústavného súdu nie je potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov. Za určitých okolností môžu totiž pri zistení nedostatkov podania prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanej sťažnosti aj bez odstránenia nedostatkov. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie ústavnej sťažnosti by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti. Takýmto prípadom je aj ústavná sťažnosť sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením vyšetrovateľa OR PZ Trebišov a uznesením okresnej prokuratúry:

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016).

11. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Sťažovateľ v naratívnej časti ústavnej sťažnosti namieta, že k porušeniu jeho práv došlo (aj) napadnutým uznesením vyšetrovateľa, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Z § 185 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť prokurátor okresnej prokuratúry (k čomu aj došlo napadnutým uznesením okresnej prokuratúry). Právomoc prokurátora okresnej prokuratúry rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie vyšetrovateľa. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

13. Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojich v ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, ktorým prokurátor (námestník prokurátora okresnej prokuratúry, pozn.) jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol ako nedôvodnú. Proti tomuto uzneseniu prokurátora podal sťažovateľ návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku.

14. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme mimoriadneho opravného prostriedku), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (generálny prokurátor), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu.

15. Ústavný súd znova zdôrazňuje, že jeho právomoc ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konkrétnom konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje.

16. V kontexte už uvedeného považuje ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci za relevantnú aj skutočnosť (vyplývajúcu z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, pozn.), že sťažovateľ v konečnom dôsledku vyčítal napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry rovnaké pochybenia ako napadnutému upovedomeniu generálneho prokurátora, ktorým tento nevyhovelo sťažovateľovmu návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní. Úloha ústavného súdu sa v tomto smere obmedzuje na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti vysporiadania sa generálneho prokurátora s argumentáciou sťažovateľa, ktorú predniesol práve vo svojom návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní.

17. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry:

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry, ktorým boli posúdené ako nedôvodné námietky smerujúce proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorý mu vzniesol obvinenie, a potom aj proti uzneseniu námestníka prokurátora okresnej prokuratúry, ktorý zamietol jeho následnú sťažnosť. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k nedostatočnosti odôvodnenia a stotožneniu sa s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov.

19. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

20. Inými slovami, právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu

rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti domáha v podstate revízie postupu a určenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní k ich posúdeniu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda k vzneseniu obvinenia sťažovateľovi, a to (v konečnom dôsledku) vo vzťahu k odobreniu takého postupu generálnym prokurátorom. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd opakuje, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

22. Osobitne je potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

23. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v rámci namietanej arbitrárnosti vznáša námietky, ktoré majú v konečnom dôsledku spochybňovať jeho vinu, no nie samotné podozrenie, ktoré je relevantné pre záver o dôvodnosti vzneseného obvinenia. Bolo by v úplnom rozpore s už uvedeným princípom subsidiarity, ak by mal tvrdenia sťažovateľa o nezákonnosti dôkazov posudzovať ústavný súd ešte pred príslušným všeobecným súdom. Námietka o nedostatku odôvodnenia sa ústavnému súdu aj s poukazom na už uvedené znenie napadnutého upovedomenia javí ako nespôsobilá pre naplnenie výnimky, a teda možnosti zasiahnuť v tejto fáze trestného konania.

24. Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane ním označeného práva na inú právnu ochranu a práva na obhajobu. Predovšetkým súd má možnosť eliminovať už v úvode súdneho konania procesné nedostatky prípravného konania brániace ďalšiemu postupu v konaní proti obvinenému, najmä z hľadiska porušenia práv obhajoby, a v takom

prípade obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi. Ak o také chyby nejde, konanie pokračuje aj s prípadným využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (sťažovateľom ako stranou), keď je možné zákonom ustanoveným spôsobom napádať aj chyby postupu (trestného stíhania) predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu. Právomoc v prípravnom konaní prokurátora a v súdnom konaní súdov jednotlivých stupňov predchádza právomoci ústavného súdu. Ak by ústavný súd preskúmaval už samotné vznesenie obvinenia (vrátane postupu generálneho prokurátora pri zákonom mu zverenom prednostnom prieskumnom postupe), princíp subsidiarity by bol hrubo porušený a právomoc ústavného súdu by bola prekročená (IV. ÚS 80/2022).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu